

[Gregersen.]

indlysende, at rent private udgifter også må afholdes privat, d. v. s. dækkes af udgiftsvolderen selv, thi det kan jo ikke være sådan, at den ret, som jeg ikke har til at tage fra min nabo, den kan jeg eller andre ved stemmesedlen overdrage til en rigsdagsmand. Derfor ønsker vi finansloven renset for den stadig voksende gave- og tilskuds politik, der er stridende mod retsbevidstheden, og som efterhånden undergraver retsbevidstheden, men også både den private og den offentlige økonomi. Det går jo her som overalt i livet, at det, som er ondt, også ender med at gøre ondt. Derfor må det glæde os at se, at denne tankegang begynder at vinde genklang også udenfor retsforbundets kredse.

Jeg har nævnt, at det, der har givet mig anledning til disse bemærkninger, er en artikel fornylig i „Berlingske Tidende“ i anledning af spørgsmålet om den indenlandske trafikflyvning — jeg beder om tilladelse til et lille citat —, en artikel, som ganske dækker vor hovedopfattelse, og som, hvis rigsdagen tog den som ledemotiv i bevillings-spørgsmål, ville fa en ganske overordentlig stor indflydelse på finanslovens omfang. „Berlingske Tidende“ skriver:

„Det afgørende hovedsynspunkt må være, at udgiften ved at flyve er et anliggende, der alene vedrører den, der benytter dette trafikmiddel. Om en mand vil flyve til Jylland eller rejse med bane eller skib, er en sag, han udelukkende må ordne med sin egen portemonnæ. Han kan ikke hertil påregne, at det offentlige giver et tilskud, som i virkeligheden er et tilskud også fra de kredse i samfundet, som ikke har råd til selv at flyve, ja, som måske ikke engang kan tillade sig fornøjelsen at foretage rejsen pr. bane eller dampskib.“

På samme måde forefaldt der her i tinget i fjor et par begivenheder, der kunne tyde på et omsving i samme retning. Det ærede medlem hr. Aage Fogh gav ved første behandling af forslag til lov om lån eller tilskud til ombygning af ajlebeholdere, ensilagebeholdere m. v. udtryk for, at han var betænkelig ved det arbejde, der udførtes på Christiansborg med at kræve penge ind i form af skatter og dele penge ud i form af tilskud. Han var betænkelig ved det, fordi det viser sig i praksis, at de, der får tilskuddene, ikke agter dem efter det, de er værd, men når de skal betale skatterne, betragter det som en blodig uretfærdighed; og han sagde, at hvis der lå noget alvorligt bag den tale, der førtes af de fleste rigsdagsmænd

om, at de vil virke for at sætte skatterne ned, så har det kun een baggrund: at man vil være med til at sænke udgifterne, og så citerede han et brudstykke af „Jyllandsposten“, der havde skrevet, at staten tog med den ene hånd og gav med den anden, og føjede til for egen regning, at man også kunne sige, at staten tager mere med den ene hånd, end den giver med den anden, for det, der går til omkostninger og smørelse, skal også betales. Han erklærede, at han principielt var tilhænger af, at staten såvidt muligt skal holde sine fingre fra de områder, hvor der kun skabes fordel for den enkelte. Og ved behandlingen af bosætningslånet i forrige samling udtalte det ærede medlem hr. Steen:

„Jeg vurderer stillingen i den danske befolkning og hos denne befolknings repræsentanter her på rigsdagen i dag sådan, at vi nu er nået til det punkt, at man efterhånden er klar over, at det er nødvendigt at begrænse antallet af de opgaver, staten påtager sig, og begrænse den administration, som nødvendigvis følger med.“

Og videre udtalte det ærede medlem:

„Man burde ikke have rejst dette problem, fordi man her bevæger sig på et område, der ligger udenfor, hvad staten med rimelighed bør beskæftige sig med. Jeg betragter — det siger jeg åbent og ærligt — spørgsmålet om anskaffelse af nogle møbler som et familieanliggende, et anliggende, hvor man burde være fritaget for statens indblanding, statens tilsyn, statens kontrol.“

Jeg er jo ikke blind for, at denne opfattelse ikke deles af et flertal i dette ting, og det ærede medlem hr. Steen talte da også kun for 4 mand indenfor sit eget parti og blev ikke indvalgt i 15 mands udvalget.

Men foruden det moralske synspunkt, som vi anser for meget vigtigt og i og for sig for afgørende, er der jo også i høj grad finansielle synspunkter. Der er med den uhyre skatteudskrivning, som i dag finder sted, i befolkningen et forståeligt ønske om, at der indføres streng sparsommelighed i den offentlige husholdning, og der er nu, da regnskabet på en måde gøres op, al mulig grund til at minde om, at mange politikere ved valget forud for samlingens begyndelse foreholdt deres vælgere, at der burde foretages betydelige nedskæringer på finansloven. Der er ingen tvivl om, at udtalelsen fra formanden for finansudvalget, det ærede medlem hr. Jensen-Brobj, om, at der kunne spares 600 mill. kr. på finansloven, gjorde et særdeles stærkt indtryk på